

Arrest

nr. 241 263 van 21 september 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. MILLEN
Tongersesteenweg 4 / 1
3730 HOESELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 april 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 maart 2020 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. MILLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 20 december 2011, diende op 21 december 2011 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 29 augustus 2012 werd door de commissaris-generaal een beslissing genomen tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 14 juni 2018 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar wegens poging tot doodslag. Op 17 oktober 2018 werd het vonnis van de correctionele rechtbank te Tongeren bevestigd door het Hof van Beroep te Antwerpen.

1.4. Met een schrijven van 7 september 2018 verzocht de toenmalig bevoegde staatssecretaris de commissaris-generaal om de mogelijkheid tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te onderzoeken en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

1.5. Op 15 februari 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus die per aangetekend schrijven op 18 februari 2019 naar verzoeker werd gestuurd. Met arrest nr. 225 745 van 4 september 2019 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 4 maart 2020, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot beëindiging van het verblijf (zonder bevel om het grondgebied te verlaten). Dit is de bestreden beslissing met de volgende motieven:

"(...)

Mijnheer

naam ; K.

voornaam : S.

geboortedatum 01.01 1994

geboorteplaats: J.

nationaliteit. Afghanistan

Krachtens artikel 21, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 21.12.2011 diende u een asielaanvraag in. U verklaarde 17 jaar oud te zijn en in België aangekomen te zijn op 20.12.2011.

Op 21.12.2011 heeft de Dienst Voogdij u als niet-begeleide minderjarige onder zijn hoede genomen aangezien er twijfel was omtrent uw leeftijd, werd een medisch onderzoek uitgevoerd teneinde na te gaan of u al dan niet jonger was dan 18 jaar. Op basis van dit onderzoek werd vastgesteld dat u op 22.02.2012 zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar de minimum leeftijd was. Bijgevolg verviel uw plaatsing onder de hoede van de Dienst Voogdij.

Op 29.08.2012 stelde het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna CGVS) vast dat op basis van uw verklaringen geconcludeerd kon worden dat er in uw hoofd geen sprake was van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie maar dat u wel in aanmerking kwam voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 4814. §2 van de Vreemdelingenwet.

Op 09.10.2012 werden instructies gegeven aan de stad Zonhoven om u in te schrijven in het vreemdelingenregister en u een bewijs van inschrijving af te leveren daar u gemachtigd werd tot een verblijf van 12 maanden. U werd diezelfde dag in het vreemdelingenregister ingeschreven en sinds 12.11.2012 bent u in het bezit van een A-kaart die meermaals verlengd werd.

Op 17.07.2017 werd u aangehouden en onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Tongeren uit hoofde van poging tot doodslag.

Op 14.06.2018 werd u door de Correctionele rechtbank te Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar daar u zich schuldig had gemaakt aan poging tot doodslag, zijnde opzettelijk deden met het oogmerk om te doden (feit gepleegd op 17.07.2017). U stelde een hoger beroep in tegen dit vonnis op 19.06.2018.

Op 05.09.2018 werd aan het CGVS verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw subsidiaire beschermingsstatus te evalueren en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op 17.10.2018 bevestigde het Hof van Beroep te Antwerpen het vonnis d.d. 14.06.2018 in al zijn beschikkingen.

Op 15 02 2019 nam het CGVS de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 55/5/1 §2. 1°. Het CGVS was van oordeel dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd u aangetekend verzonden op 18.02.2019.

Op 19 03.2019 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: RVV) een verzoekschrift in tegen de beslissing van het CGVS d.d 15.02.2019.

Op 04.09.2019 bevestigde de RVV de intrekking van de status van subsidiaire bescherming.

+++

U zit momenteel een gevangenisstraf van 6 jaar uit wegens poging tot doodslag, "zijnde opzettelijk doden met het oogmerk om te doden" [sic] (arrest van 17.10 2018).

Op 17.07.2017 onttaarde een discussie tussen u en H. S. (geboren op 04.09.1990 in Herat, Afghanistan, Belgische nationaliteit sinds 24.02.2016) in een steekpartij. De discussie zou een gevolg zijn van een slechte verstandhouding tussen jullie beiden ingevolge uw middelengebruik, problemen i.v.m. de terugbetaling van de huurwaarborg door u aan het slachtoffer na de wissel van woning en jullie gelijktijdige aanwezigheid op de werkvloer.

Uit de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die hernomen werd door het Hof van Beroep blijkt: 'Beklaagde [u] bracht het slachtoffer drie doelgerichte diepe steekwonden toe [...] Uit het medisch verslag blijkt dat een steekwonde lateraal onder het rechtersteutelbeen/hoog op de rechterborstspier die een klaplong en bloedingstorting in de borstholte veroorzaakte en een steekwonde op de rug links onder het schouderblad tevens met ontstaan van een klaplong Van doe drie steekwonden hebben er twee de thoraxwand doorboord met een klaplong en bloedingstorting in de borstholte tot gevolg, hetwelk aanleiding gaf tot een kritieke medische toestand gezien het vermoeden van een spanningspneumothorax en verlaagde bloeddruk.

Gezien de lokalisatie van de letsels en de aard van de steekwonden dient gesteld te worden dat indien deze steekwonden dieper zouden zijn geweest, er mogelijk vitale structuren zoals hart, grote bloedvaten en longen konden worden geraakt met mogelijke fatale gevolgen. Dit zijn verwondingen waarvan beklaagde wist dat zij potentieel dodelijk waren. Door de aard van de toegebrachte steken, het aantal de diepte en de locatie op het lichaam blijkt duidelijk dat beklaagde de bedoeling had om H. te doden."

Men was van oordeel dat de bedoeling om te doden eveneens bleek uit het soort wapen dat gebruikt werd. U heeft steeds beweerd dat u een balpen gebruikte, maar deze bewering werd als leugenachtig bestempeld. "Ten deze bemerkt de rechtbank dat beklaagde [u] zéér goed weet dat een pen de potentieel dodelijke steekwonden die werden vastgesteld niet kan veroorzaken Hij volhardt echter in zijn leugenachtige verklaring dat hij een pen tijdens de schermutseling heeft opgeraapt. Hij ontkent het "wapen" uit de rugzak genomen te hebben zoals het slachtoffer meent gezien te hebben."

Na het toedienen van de steekwonden liet u het slachtoffer bloedend achter U keerde terug om het slachtoffer toe te roepen dat hij de politie maar moest bellen, dat u niet bang was. Tegelijkertijd stampte u agressief tegen een verkeersbord en bokste u in de lucht.

De gerechtelijke instanties oordeelden dat er geen sprake was van uitlokking. U had uw weg naar de bushalte gewoon kunnen vervolgen, er was geen reden om uw rugzak neer te zetten en een confrontatie met het slachtoffer aan te gaan, nog minder was er reden tot het gebruik van een steekwapen. Uw reactie was totaal buiten proportie en niet deze van een normaal en redelijk persoon. Er was geen onmiddellijke dreiging van dergelijk groot gevaar. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat ieder normaal en redelijk persoon in dezelfde omstandigheden op dezelfde wijze zou gereageerd hebben.

Uit het vonnis d.d. 14.06.2018 (redenering beaamd en hernomen door het Hof van Beroep) blijkt: "Het bewezen verklaarde feit is bijzonder ernstig. Beklaagde heeft drie steekwonden toegebracht aan zijn slachtoffer op vitale plaatsen met de bedoeling hem te doden. Hij liep nadien weg en liet het slachtoffer bloedend achter zonder hulp te roepen. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden. Hij was kwaad. Hij hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van zijn slachtoffer. Hij stak doelgericht, bij herhaling en zonder aarzelen."

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat u een reële actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Dat een simpele discussie uitmondt in een bijna dodelijke steekpartij, is onaanvaardbaar. Uw handelingen zijn weerzinwekkend en uw gewelddadige reactie geeft blijk van een minachting voor de lichamelijke integriteit en het leven van anderen. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de gerechtelijke stukken dat u uw slachtoffer weldegelijk wou doden. U mislukte enkel in uw opzet omdat de dodelijke kwetsuren de dood niet onmiddellijk met zich hebben meegebracht en omdat de hulpdiensten tijdig ter plaatse waren om het slachtoffer, dat levensbedreigend geraakt was, hulp te bieden. U vormt aldus een groot gevaar voor uw omgeving. Een mensenleven heeft voor u blijkbaar slechts een geringe waarde. Uw handelingen kunnen op geen enkele wijze getolereerd worden. Gedrag zoals u heeft laten zien, brengt gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg. Niet alleen bij het slachtoffer maar ook bij de getuigen en in de samenleving in het algemeen. Het is buitengewoon zorgwekkend dat u het blijkbaar nodig acht een steekwapen voor handen te hebben in uw rugzak, dat het om een opgeraapte pen ging werd niet geloofd, en nog erger is het feit dat u ook in staat bleek te zijn dit steekwapen te hanteren in een situatie waarbij er geen onmiddellijke dreiging van groot gevaar was. U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloomd, eveneens getuigt uw handelen van een grote gewetenloosheid.

Uw houding is problematisch en kan ernstige gevolgen hebben voor de veiligheid van de samenleving. Het kan niet gedoogd worden dat conflicten op gewelddadige manier uitgevochten worden en beslecht worden met wapens. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij conflicten kan uitpraten en zichzelf ten alle tijden onder controle kan houden wat ook de omstandigheden zijn en welke moeilijkheden men ook heeft of in het verleden gehad heeft. De maatschappij heeft het recht zich te beschermen tegen gevaarlijke individuen die or geen graten in zien iemand gewoon neer te steken als die persoon zich niet gedraagt zoals gewenst.

Dat dit alles voor het slachtoffer zowel fysiek als mentaal een enorme impact heeft gehad, alsook bij zijn partner en verdere familie en vrienden diep zal ingegrepen hebben, behoeft geen verder betoog. Uw slachtoffer zal ook zeker nog veelvuldig de naweeën ondervinden van hetgeen hem is overkomen. Het feit dat hij uw aanval overleefd heeft, is onkel aan het toeval te wijten.

U had in België bescherming gezocht en in de vorm van subsidiaire bescherming, ook gekregen. Reden te meer om hier dan ook elke vorm van geweld achterwege te laten. Van asielzoekers mag verwacht worden dat zij zich de normen en waarden van het land waar zij naar toe gaan proberen eigen te maken en ernaar proberen te handelen.

Het gegeven dat u in de gevangenis werkt dan wel gewerkt heeft, wijst er niet noodzakelijk op dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde.

Uit het “Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht” uitgesproken door de Strafvuotoeringsrechtbank te Antwerpen op 29.10.2019 blijkt dat u de feiten nog steeds minimaliseert: “Daarenboven minimaliseert u de feiten sterk. U ontkent dat het om feiten van doodslag gaat.

Volgens u gaat het om een vechtpartij waarbij ook het slachtoffer schuld treft. U stelt dat er een discussie was over een achterstallige huurwaarborg en over jullie tewerkstelling in een hamburgerrestaurant. U meent dat het slachtoffer de eerste slag uitdeelde en u zegt dat u enkel getracht heeft de vechtpartij te stoppen. U ontkent dat u hem met opzet wou verwonden en u stelt zich verdedigd te hebben met een pen die u aldaar op de grond vond. [...] In het dossier zijn daarenboven aanwijzingen terug te vinden voor enkele periodes van middelenmisbruik, namelijk alcohol en cannabis, en ook voor een gokproblematiek. [...] Mat de informatie waarover de PSD momenteel beschikt weerhoudt deze als toekomstige risicofactoren uw erg beperkte netwerk in België en het feit dat u hier geen beroep kan doen op steun van uw familie in Afghanistan. Daarnaast heeft u ook altijd een onstabiel arbeidsverleden gekend in België waardoor u steeds in een onstabiele financiële situatie zat. In combinatie met de aanwijzingen die er zijn voor een middelenmisbruik en een gokproblematiek is dit geen gunstige factor.”

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving

duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Bovendien kampt u met een gokproblematiek en is er sprake van alcohol en cannabisgebruik. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

+++

Op 06.11.2019 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. Uit de vragenlijst die overgemaakt werd op 17.11.2019 door meester MILLEN Jurgen blijkt: dat uw taal Pashtoe is; dat u ook Engels, Frans, Nederlands en een beetje Dahri kan lezen, spreken, schrijven en/of verstaan; dat u sinds 21.12.2011 in België bent; dat u verblijfsdocumenten heeft en dat deze normaliter bij de griffie van de gevangenis liggen; dat u geen ziekte heeft die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u in de gevangenis probeert te werken wanneer u daartoe de kans krijgt; dat u voor u in de gevangenis terecht kwam woonachtig was in de (...) (sic); dat u vroeger een duurzame relatie had in België maar nu niet meer, dat u geen familie heeft in België maar wel vrienden; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u niet getrouwd bent en geen duurzame relatie hebt in uw herkomstland; dat uw moeder die ongeveer 60 jaar oud is in Afghanistan woont, dat u taalonderwijs volgde in België (Frans en Nederlands); dat u in België gewerkt heeft in de horeca, bij een carwash en bij poetsfirma's; dat u nog niet gewerkt heeft in een ander land dan België; dat u nooit veroordeeld of opgesloten werd in een ander land dan België; dat u niet kan terugkeren naar Afghanistan omdat u er problemen had met de taliban net zoals uw vader en broer die beiden door de Taliban gedood werden; dat uw andere broer verdwenen is en u vreest voor uw teven; dat u bovendien in het zuiden, Jalalabad, dichtbij de grens met Pakistan, waar het zeer onveilig is gaat wonen; dat u constant met de vrees leeft om ook gedood te worden; dat u het bijzonder moeilijk heeft als u hoort hoe vaak er aanslagen zijn in uw regio en dat u bijzonder veel schrik heeft dat u ooit slachtoffer wordt van dit geweld. U voegde geen bewijsstukken toe aan de ingevulde vragenlijst hoorrecht.

+++

U verklaarde in het formulier hoorrecht dat u geen familie heeft in België, maar wel vrienden. Vroeger heeft u een duurzame relatie gehad in België maar dat is momenteel niet langer het geval.

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven. Er is geen sprake van een familie- en/of gezinsleven in België, u verklaarde Immers enkel vrienden te hebben in België. Het aangaan van vriendschappen valt onder de noemer privéleven.

U toont op geen enkele wijze aan dat de vriendschappen die u in België heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. U beperkt zich tot te antwoorden op de vraag "Heeft u familie in België? Zo ja, welke? En waar verblijven ze? (naam, adres en telefoonnummer, gezinssamenstelling)" met: "Geen familie, wel vrienden." U geeft geen enkele verdere toelichting met betrekking tot uw vrienden in België. Een schending van artikel 8 van het EVRM in dit verband wordt niet aannemelijk gemaakt. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, Indien gewenst, kunnen bezoeken. Louter ten overvloede kan erop gewezen worden dat u in de gevangenis, waar u sinds 17.07.2017 verblijft, tot het opstellen van onderhavige beslissing nog geen bezoek van vrienden ontvangen hebt. U kreeg tot nu toe enkel bezoek van advocaten en sociale hulpverleners. U toont niet aan dat u op een andere manier contact onderhoudt met uw vrienden, maar er kan aangenomen worden dat u -indien u contact onderhoudt- dat ook nu reeds via de moderne communicatiemiddelen doet en dat blijft, ook na een verwijdering uit België, mogelijk. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen toegang tot internet of telefoon zou hebben daar waar u zich zou vestigen.

U verklaarde voor de asielinstanties op 20.12.2011 in België aangekomen te zijn, de daarop volgende dag diende u een asielaanvraag in. Hoewel u beweerde 17 jaar oud te zijn op dat moment bleek uit een botscan dat u op 22.02.2012 zeker ouder was dan 18 jaar, waarbij 21,3 jaar de minimum leeftijd was. U

zal dus bij aankomst in België rond de 21 jaar oud geweest zijn. U bent momenteel ruim 8 jaar in België, van die ruim 8 jaar zit u reeds meer dan 2,5 jaar in de gevangenis wegens bijzonder ernstige feiten.

Het is begrijpelijk dat u tijdens uw verblijf in België vriendschappen hebt opgebouwd en dat uw sociale leven zich hier afspeelde. Er worden echter geen uitzonderlijke omstandigheden aangetoond die maken dat u voor het uitoefenen van uw privéleven aan België gebonden bent. Uit niks blijkt dat de banden die u met België opgebouwd hebt van een dergelijk uitzonderlijke aard zouden zijn dat deze vermogen op te wegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat u door uw persoonlijk gedrag kan worden geacht te vormen voor de openbare orde. U legt immers geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Er kan bovendien niet zonder meer aangenomen worden dat u geen andere banden dan uw nationaliteit meer zou hebben met Afghanistan. Uit uw asielrelaas blijkt dat u niet lang voor u in België asiel aan vroeg (namelijk enkele maanden) uit Afghanistan vertrokken bent. Indien uw beweringen voor de asielinstanties op dat punt wel waarachtig zouden zijn, zou u dus tot u rond de 20 jaar oud was in Afghanistan gewoond hebben, u bent er opgegroeid, bent vertrouwd met de cultuur, spreekt de taal, et cetera. Bovendien heeft u vermeld dat uw moeder er neg woont. Er kan verondersteld worden dat zij niet volledig alleen woont, dat er dus nog andere verwanten en/of vrienden in haar buurt verblijven en dat u dus eventueel ook een beroep kan doen op de familie/mensen die uw moeder omringen. Mogelijkerwijze kunnen jullie zich samen op een veilige plaats binnen Afghanistan vestigen indien zij nog woonachtig zou(den) zijn in de regio van uw herkomst.

Dat u inspanningen geleverd heeft om de Nederlandse en Franse taai te leren, is niet meer dan normaal en op zich geen buitengewone omstandigheid. Alle erkende vluchtelingen of subsidiair beschermde die in een Vlaamse gemeente wonen, zijn trouwens verplicht een inburgeringstraject te volgen.

Het gegeven dat u in België gewerkt heeft, doet niets af aan het feit dat u een actueel en ernstig gevaar vormt voor de openbare orde. Uit het vonnis d.d. 14.06.2018 (p.6: het Hof van Beroep bevestigde dit vonnis in al zijn beschikkingen) kan afgeleid worden dat het slachtoffer naast een kennis, ook een collega van u was. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België hebt opgepikt, kunnen enkel en alleen een meerwaarde betekenen. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u geen tewerkstelling zou kunnen vinden in Afghanistan om in uw levensonderhoud te voorzien. Desgewenst kunnen uw vrienden u vanuit België (tijdelijk) financieel ondersteunen.

Hoe dan ook, het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is een inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. De bescherming van de openbare orde weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

+++

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheid die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

U verklaarde in het formulier hoorrecht dat uw advocaat op 17.11.2019 overmaakte dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u er problemen had met de Taliban net zoals uw vader en broer die beiden door de Taliban gedood werden; omdat uw andere broer verdwenen is en u vreest voor uw leven, omdat u bovendien in het zuiden, Jalalabad, dichtbij de grens met Pakistan, waar het zeer onveilig gaat wonen; omdat u constant met de vrees leeft om ook gedood te worden, omdat u het bijzonder moeilijk heeft als u hoort hoe vaak er aanslagen zijn in uw regio en omdat u bijzonder veel schrik heeft dat u ooit slachtoffer zou worden van dit geweld.

In dit verband kan opgemerkt worden dat u deze elementen reeds aanhaalde bij het CGVS die aan deze beweringen geen geloof hechtte (zie beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 15.02.2019). Bovendien bevestigde de RVV op 04.06.2019 de intrekking van de status van subsidiaire bescherming. Zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, kunnen diezelfde verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - in huidige procedure onmogelijk wel aanvaard worden.

Uit de beslissingen van de asielinstanties blijkt bovendien dat niet aannemelijk wordt gemaakt dat er in uw hoofdte persoonlijke omstandigheden bestaan die het reële risico om het slachtoffer te worden van

willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikte het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het CGVS was van oordeel dat u zich aan de dreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door u in Jalalabad, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, te vestigen. Het CGVS stelde dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar was met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM komt het aan u toe om aannemelijk te maken dat u bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; on RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet om zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991. § 111; en RvV 21 september 2017, nr. 192 378).

Een reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het EVRM werd niet aangetoond.

Er wordt tenslotte nog op gewezen dat onderhavige beslissing enkel een beëindiging van uw verblijf inhoudt en geen verwijderingsmaatregel bevat. Hoe dan ook zal bij uw vrijstelling door Justitie de situatie in Afghanistan opnieuw geanalyseerd worden alvorens u, al dan niet vrijwillig, gerepatrieerd zou worden.

Geheel terzijde kan opgemerkt worden dat uw slachtoffer Afghanistan wellicht ook verliet om geweld te ontvluchten, maar dat het niet veel gebaat heeft aangezien hij omwille van uw daden in België alsnog met een aanslag op zijn leven geconfronteerd werd.

+++

Met inachtneming van alle omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat het beëindigen van uw verblijfsrecht met het oog op een latere verwijdering een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel en van het fair play-beginsel, dit onder de titel: "3. Aangaande de beslissingen van verweerster inhouden het bevel om het grondgebied te verlaten alsook het opleggen van een reisverbod".

Hierbij merkt de Raad op dat deze titel een materiële vergissing betreft nu de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat en niet overgaat tot het opleggen van een inreisverbod. De bestreden beslissing betreft enkel de beëindiging van het verblijf dat verzoeker oorspronkelijk had verkregen door de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat inmiddels werd ingetrokken door de commissaris-generaal (zie punt 1.5.).

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"1. Verzoeker is sinds 17 juli 2017 gedetineerd daar waar de beslissing tot het intrekken van zijn verblijf hem betekend wordt op 4 maart 2020, oftewel 2 jaar en 8 maanden na zijn opsluiting.

2. Verzoeker is van oordeel dat het rechtszekerheidsbeginsel en het fair play beginsel geschonden worden aangezien verweerster de beslissing tot intrekking van zijn verblijf pas neemt nadat verzoeker in zijn tijdsvoorwaarden was om in vrijheid te worden gesteld door de strafuitvoeringsrechtbank.

Als verweerster haar beslissing neemt omdat verzoeker een actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde zou vormen, dan is de vraag waarom deze beslissing pas wordt genomen nadat verzoeker reeds in zijn tijdsvoorwaarden was voor voorwaardelijke invrijheidstelling (17 juli 2019), elektronisch toezicht (18

januari 2019), beperkte detentie (18 januari 2019) en voorheen reeds in aanmerking kwam om uitgaansfaciliteiten te bekomen terwijl hij reeds op 147 oktober 2018 (definitief) veroordeeld werd.

Een beslissing die pas genomen wordt nadat verzoeker in al deze strafuitvoeringsmodaliteiten en faciliteiten is gekomen is in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel en het beginsel van fair play: van een normale, voorzichtige en redelijke overheid kan verwacht worden, ingeval een beslissing moet worden genomen omtrent het intrekken van verblijf, dat de beslissing tot intrekking van dit verblijf er voor wordt genomen.

In concreto had verweerster nadat het arrest van het hof van beroep van Antwerpen van 17 oktober 2018 in kracht van gewijsde op korte termijn de beslissing tot intrekking van het verblijf moeten nemen daar waar dit pas anderhalf jaar later is gebeurd nadat vijf maanden voorheen een vragenlijst aan hem werd overgemaakt. Dit heeft het vertrouwen van verzoeker dan ook ernstig aangetast, te meer gezien verzoeker er op wijst dat hij intussen in strafuitvoering had kunnen zijn.

Het eerste middel is ontvankelijk en gegrond."

2.1.2. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het beginsel van de *fair play* houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit. Zij moet de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht nemen.

2.1.3. Uit het eerste middel blijkt dat verzoeker de verwerende partij in essentie verwijt de bestreden beslissing te nemen pas na het verstrijken van twee jaar en acht maanden na zijn detentie van 17 juli 2017. Verzoeker verwijt dat de bestreden beslissing pas werd genomen nadat hij in de tijdsvoorwaarden verkeerde om in vrijheid te worden gesteld door de strafuitvoeringsrechtbank. Het nemen van de bestreden beslissing, na alle mogelijke strafuitvoeringsmodaliteiten en faciliteiten, schendt de aangehaalde beginselen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 17 oktober 2018 door het Hof van Beroep te Antwerpen definitief werd bestraft met een gevangenisstraf van zes jaar voor het misdrijf "*poging tot doodslag*". Dit arrest heeft kracht van gewijsde. De bestreden beslissing licht de inhoud van dit arrest correct toe aan de hand van de volgende motieven:

"Op 17.07.2017 onttaarde een discussie tussen u en H. S. (geboren op 04.09.1990 in Herat, Afghanistan, Belgische nationaliteit sinds 24.02.2016) in een steekpartij. De discussie zou een gevolg zijn van een slechte verstandhouding tussen jullie beiden ingevolge uw middelengebruik, problemen i.v.m. de terugbetaling van de huurwaarborg door u aan het slachtoffer na de wissel van woning en jullie gelijktijdige aanwezigheid op de werkvloer.

Uit de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter die hernomen werd door het Hof van Beroep blijkt: 'Beklaagde [u] bracht het slachtoffer drie doelgerichte diepe steekwonden toe [...] Uit het medisch verslag blijkt dat een steekwonde lateraal onder het rechtersteutelbeen/hoog op de rechterborstspier die een klaplong en bloeditstorting in de borstholte veroorzaakte en een steekwonde op de rug links onder het schouderblad tevens met ontstaan van een klaplong Van doe drie steekwonden hebben er twee de thoraxwand doorboord met een klaplong en bloeditstorting in de borstholte tot gevolg, hetwelk aanleiding gaf tot een kritieke medische toestand gezien het vermoeden van een spanningspneumothorax en verlaagde bloeddruk.

Gezien de lokalisatie van de letsels en de aard van de steekwonden dient gesteld te worden dat indien deze steekwonden dieper zouden zijn geweest, er mogelijk vitale structuren zoals hart, grote bloedvaten en longen konden worden geraakt met mogelijke fatale gevolgen. Dit zijn verwondingen waarvan beklaagde wist dat zij potentieel dodelijk waren. Door de aard van de toegebrachte steken, het aantal de diepte en de locatie op het lichaam blijkt duidelijk dat beklaagde de bedoeling had om H. te doden."

Men was van oordeel dat de bedoeling om te doden eveneens bleek uit het soort wapen dat gebruikt werd. U heeft steeds beweerd dat u een balpen gebruikte, maar deze bewering werd als leugenachtig

bestempeld. "Ten deze bemerkt de rechtbank dat beklaagde [u] zéér goed weet dat een pen de potentieel dodelijke steekwonden die werden vastgesteld niet kan veroorzaken Hij volhardt echter in zijn leugenachtige verklaring dat hij een pen tijdens de schermutseling heeft opgeraapt. Hij ontkent het "wapen" uit de rugzak genomen te hebben zoals het slachtoffer meent gezien te hebben."

Na het toedienen van de steekwonden liet u het slachtoffer bloedend achter U keerde terug om het slachtoffer toe te roepen dat hij de politie maar moest bellen, dat u niet bang was. Tegelijkertijd stampte u agressief tegen een verkeersbord en bokste u in de lucht.

De gerechtelijke instanties oordeelden dat er geen sprake was van uitlokking. U had uw weg naar de bushalte gewoon kunnen vervolgen, er was geen reden om uw rugzak neer te zetten en een confrontatie met het slachtoffer aan te gaan, nog minder was er reden tot het gebruik van een steekwapen. Uw reactie was totaal buiten proportie en niet deze van een normaal en redelijk persoon. Er was geen onmiddellijke dreiging van dergelijk groot gevaar. Er werd niet aannemelijk gemaakt dat ieder normaal en redelijk persoon in dezelfde omstandigheden op dezelfde wijze zou gereageerd hebben.

Uit het vonnis d.d. 14.06.2018 (redenering beaamd en hernomen door het Hof van Beroep) blijkt: "Het bewezen verklaarde feit is bijzonder ernstig. Beklaagde heeft drie steekwonden toegebracht aan zijn slachtoffer op vitale plaatsen met de bedoeling hem te doden. Hij liep nadien weg en liet het slachtoffer bloedend achter zonder hulp te roepen. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden. Hij was kwaad. Hij hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van zijn slachtoffer. Hij stak doelgericht, bij herhaling en zonder aarzelen."

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen zijn van zodanige aard dat hieruit reeds voortvloeit dat u een reële actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. Dat een simpele discussie uitmondt in een bijna dodelijke steekpartij, is onaanvaardbaar. Uw handelingen zijn weerzinwekkend en uw gewelddadige reactie geeft blijk van een minachting voor de lichamelijke integriteit en het leven van anderen. Zoals reeds aangehaald, blijkt uit de gerechtelijke stukken dat u uw slachtoffer weldegelijk wou doden. U mislukte enkel in uw opzet omdat de dodelijke kwetsuren de dood niet onmiddellijk met zich hebben meegebracht en omdat de hulpdiensten tijdig ter plaatse waren om het slachtoffer, dat levensbedreigend geraakt was, hulp te bieden. U vormt aldus een groot gevaar voor uw omgeving. Een mensenleven heeft voor u blijkbaar slechts een geringe waarde. Uw handelingen kunnen op geen enkele wijze getolereerd worden. Gedrag zoals u heeft laten zien, brengt gevoelens van onrust en onveiligheid teweeg. Niet alleen bij het slachtoffer maar ook bij de getuigen en in de samenleving in het algemeen. Het is buitengewoon zorgwekkend dat u het blijkbaar nodig acht een steekwapen voor handen te hebben in uw rugzak, dat het om een opgeraapte pen ging werd niet geloofd, en nog erger is het feit dat u ook in staat bleek te zijn dit steekwapen te hanteren in een situatie waarbij er geen onmiddellijke dreiging van groot gevaar was. U gaf door uw handelen blijk van elk normbesef te zijn ontbloot, eveneens getuigt uw handelen van een grote gewetenloosheid."

De bestreden beslissing besluit correct dat de gepleegde feiten ernstig zijn, reden waarom de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 21 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid."

Artikel 23 van de Vreemdelingenwet luidt:

§ 1.

De beslissingen tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 zijn uitsluitend gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en mogen niet op economische gronden berusten.

Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

§ 2.

Er wordt bij het nemen van de beslissing rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk.

Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden."

Een reële en een voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving ligt voor en kan niet ernstig betwist worden. De gedraging van verzoeker kan ernstige gevolgen hebben voor de samenleving.

Evenmin weerlegt verzoeker de motieven die aanduiden dat de bedreiging voor de samenleving actueel is. Dit blijkt onder meer uit de volgende motieven:

"Uit het "Vonnis tot afwijzing van een voorwaardelijke invrijheidstelling en tot afwijzing van een elektronisch toezicht" uitgesproken door de Strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen op 29.10.2019 blijkt dat u de feiten nog steeds minimaliseert: "Daarenboven minimaliseert u de feiten sterk. U ontkent dat het om feiten van doodslag gaat.

Volgens u gaat het om een vechtpartij waarbij ook het slachtoffer schuld treft. U stelt dat er een discussie was over een achterstallige huurwaarborg en over jullie tewerkstelling in een hamburgerrestaurant. U meent dat het slachtoffer de eerste slag uitdeelde en u zegt dat u enkel getracht heeft de vechtpartij te stoppen. U ontkent dat u hem met opzet wou verwonden en u stelt zich verdedigd te hebben met een pen die u aldaar op de grond vond. [...] In het dossier zijn daarenboven aanwijzingen terug te vinden voor enkele periodes van middelenmisbruik, namelijk alcohol en cannabis, en ook voor een gokproblematiek. [...] Mat de informatie waarover de PSD momenteel beschikt weerhoudt deze als toekomstige risicofactoren uw erg beperkte netwerk in België en het feit dat u hier geen beroep kan doen op steun van uw familie in Afghanistan. Daarnaast heeft u ook altijd een onstabiel arbeidsverleden gekend in België waardoor u steeds in een onstabiele financiële situatie zat In combinatie met de aanwijzingen die er zijn voor een middelenmisbruik en een gokproblematiek is dit geen gunstige factor."

Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke ingesteldheid naar voren en het valt helemaal niet uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen wanneer u in een gelijkaardige situatie terechtkomt. U deelt de fundamentele waarden van de Belgische samenleving duidelijk niet, uw daden getuigen van een gebrek aan respect voor de waardigheid en gelijkwaardigheid van ieder individu. Bovendien kampt u met een gokproblematiek en is er sprake van alcohol en cannabisgebruik. Er zijn dan ook ernstige redenen van openbare orde waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een wettelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving."

Deze beschrijving is correct en vindt steun in het administratief dossier. Uit het vonnis van de strafueroeringsrechtbank van 29 oktober 2019 blijken de volgende motieven:

"Daarenboven minimaliseert u de feiten sterk. U ontkent dat het om feiten van doodslag gaat. Volgens u gaat liet om een vechtpartij waarbij ook het slachtoffer schuld treft. U stelt dat er een discussie was over een achterstallige huurwaarborg en over jullie tewerkstelling in een hamburgerrestaurant. U meent dat het slachtoffer de eerste slag uitdeelde en u zegt dat u enkel getracht heeft de vechtpartij te stoppen. U ontkent dat u hem met opzet wou verwonden en u stelt zich verdedigd te hebben met een pen die n aldaar op de grond vond. Deze versie stemt echter niet overeen met de bevindingen van het gerechtelijk onderzoek. Daarin wordt gesteld dat het slachtoffer drie keer gestoken werd niet een scherp voorwerp ter hoogte van de vitale lichaamsdelen en dat de verwondingen niet kunnen overeenstemmen met steekwonden toegebracht met een balpen. Er wordt tevens aan toegevoegd dat uw reactie volledig buiten proportie was.

In liet dossier zijn daarenboven aanwijzingen lenig te vinden voor enkele periodes van middelen misbruik, namelijk alcohol en cannabis, en ook voor een gokproblematiek.

Op liet vlak van uw verblijfstoestand stellen zich eveneens problemen. U heeft de Afghaanse nationaliteit en genoot subsidiaire bescherming. Op 18 februari 2019 besliste het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen om de subsidiaire bescherming in te trekken en stelde het tevens geen bezwaar te zien voor een terugleiding naar Jalalabad. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd behandeld op 19 juni 2019 en uw advocaat licht

ter zitting toe dat eind september 2019 beslist werd om mv beroep nf te wijzen. De Dienst Vreemdelingenzaken gaf al eerder aan dat wanneer uw beroep zou afgewezen worden, zij vervolgens zouden moeten beslissen over uw verblijfsrecht. Zij voegden er toen al aan toe dat de kans groot was dat dit zou ingetrokken worden gezien de aard van de feiten en de strafmaat.

Met de informatie waarover de PSD momenteel beschikt weerhoudt deze als toekomstige risicofactoren uw erg beperkte netwerk in België en liet feit dat u hier geen beroep kan doen op steun van uw familie in Afghanistan. Daarnaast heeft u ook altijd een onstabiel arbeidsverleden gekend in België waardoor u steeds in een onstabiel financiële situatie zat. In combinatie met de aanwijzingen die er zijn voor een middelenmisbruik en een gokproblematiek is dit geen gunstige factor. Bovendien vreest de PSD dat u volledig in de illegaliteit zal belanden wanneer uw verblijfsrecht zal ingetrokken worden aangezien het OCMW u dan enkel nog bijstand zal bieden voor dringende medische zorgen.

U bent zelf vragende partij om in België te blijven. U zegt dat mv toekomst hier ligt maar u kan geen geconcretiseerd reclasseringsplan voorleggen. De woonstereclassering die u voorstelt bij een vriend in Hasselt blijkt immers geen mogelijkheden te bieden voor een langer verblijf omdat uw vriend dan uit zijn woning dreigt gezet te worden. Een elektronisch toezicht of voorwaardelijke invrijheidstelling is dan ook niet mogelijk op dit adres. Bovendien is een woning in Hasselt in strijd met het regioverbod zoals dit door het slachtoffer gevraagd wordt, nl. voor Kermt, Diepenbeek en Hasselt. Ter zitting stelt u bereid te zijn om u buiten deze steden en hun deelgemeenten te vestigen op voorwaarde dat u ondersteund kan worden in uw zoektocht naar een woonst.

Voor het overige werd er ook aan uw dagbesteding of begeleiding nog geen invulling gegeven. U meent mogelijks opnieuw aan het werk te kunnen hij uw voormalige werkgever maar daarvan liggen geen bewijsstukken voor. Het is evenmin duidelijk of u nood heeft aan een psychosociale begeleiding om recidive in de toekomst te voorkomen.

Aangezien er momenteel op vlak van woonst, dagbesteding en begeleiding nog geen concrete elementen kunnen voorgelegd worden die tegemoet komen aan liet recidiverisico, wijst de rechtbank de voorwaardelijke invrijheidstelling en het elektronisch toezicht af. Tevens verzoekt uw raadsman de rechtbank ter zitting om u uitgaansvergunningen toe te kennen. De rechtbank ziet echter geen uitzonderlijke omstandigheden die rechtvaardigen u deze maatregel toe te kennen. Uw verblijfsstoestand is momenteel immers erg precair nu uw subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken waarbij de kans reëel is dat u binnenkort niet langer in de mogelijkheid zal zijn om een legaal reclasseringsplan in België uit te werken.”

Ook het uitgebreid verslag voorafgaand aan dit vonnis maakt melding van een disciplinaire sanctie wegens een vechtpartij met een medegegetineerde, problemen in het werkhuis en dat verzoeker verklaarde cannabis te gebruiken tijdens zijn detentie waarvoor hij geld doorstortte voor de aankoop van drugs zonder dat enige stap werd ondernomen ter vergoeding van het slachtoffer, ondanks een langdurige tewerkstelling tijdens de detentie, tewerkstelling die in mei 2019 is stopgezet (verslag van 15 november 2019 in het administratief dossier). Het verslag meldt dat verzoeker zeer regelmatig cannabis en alcohol gebruikt en zelfs gaat gokken.

Dergelijke vaststellingen zijn niet van aard om aan te nemen dat het gepleegde feit op 17 juli 2017 niet meer actueel is, trouwens relatief recent gepleegd.

Voorts toont verzoeker niet aan waarom de bestreden beslissing niet kan genomen worden in het tijdperk dat strafuitvoeringsmaatregelen en faciliteiten mogen genomen worden. Verzoeker toont evenmin belang bij deze grief nu een poging daartoe niet is gelukt.

Verder is het kennelijk redelijk dat de gemachtigde van de bevoegde minister de bestreden beslissing neemt nadat hij het resultaat kent van het onderzoek naar de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad merkt op dat pas met arrest nr. 225 745 van 4 september 2019 (zie punt 1.5.) is geoordeeld dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus is gerechtvaardigd. In dit arrest oordeelt de Raad onder meer:

“Vervolgens dient vastgesteld dat de commissaris-generaal op terechte en pertinente wijze vaststelt dat verzoeker een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet heeft gepleegd. Meer bepaald motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt: “Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u op 14 juni 2018 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Tongeren voor poging tot doodslag. De Correctionele rechtbank achtte het feit dat u ten laste werd gelegd als bewezen en oordeelde (zie p. 9 van het vonnis van 14 juni 2018): “Het bewezen verklaarde feit is bijzonder ernstig. Beklaagde heeft drie steekwonden toegebracht aan zijn slachtoffer op vitale plaatsen met de bedoeling hem te doden. Hij liep nadien weg en liet het slachtoffer bloedend achter zonder hulp te roepen. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle

houden. Hij was kwaad. Hij hield geen enkele rekening met de fysieke integriteit van zijn slachtoffer. Hij stak doelgericht, bij herhaling en zonder aarzelen.” De rechtbank was tevens van oordeel dat een effectieve bestraffing vereist is, gelet op de ernst van het door u gepleegde feit: “Het zou geen aan de persoon van beklaagde ernst van het bewezen verklaarde feit aangepaste bestraffing zijn om aan beklaagde een straf te geven dat kan gekoppeld worden aan (probatie)uitstel. Het bewezen verklaarde feit is hiervoor te ernstig.”

Daargelaten de vaststelling dat poging tot doodslag onverzoenbaar is met de humanitaire beschermingsstatus die u werd toegekend, blijkt uit de motivering en de strafmaat gehanteerd door de Correctionele rechtbank te Tongeren duidelijk dat het feit waarvoor u veroordeeld werd een bijzonder ernstig feit betreft. Bijgevolg kan niet betwijfeld worden dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat u een ernstig misdrijf gepleegd heeft in de zin van artikel 55/4, § 1, c) van de Vreemdelingenwet. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt daarom op grond van artikel 55/5/1, §2 ingetrokken.

U werd op 29 januari 2019 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Immers wanneer u werd gepolst naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus in België zou willen behouden stelde u enkel: “Ik heb daar problemen” en meende u dat uw problemen zoals u die eerder had uiteengezet nog steeds zouden gelden. U haalde verder geen enkel nieuw element aan. Wat betreft uw verwijzing naar de problemen met de taliban in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, dient echter opgemerkt te worden dat deze motieven reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en aldus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U tekende bovendien geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw huidige verklaring dat u wegens bovenstaande redenen opnieuw te maken zou krijgen met de taliban voegt aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd reeds in het verleden op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde geenszins aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. U haalde verder geen enkel element aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan, noch legde u documenten neer ter staving van uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, dd. 29 januari 2019, p. 6-10). Het louter herhalen van een ongeloofwaardig relaas is hoe dan ook onvoldoende en doet geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten.”

Ook dit arrest kent kracht van gewijsde.

Op correcte wijze heeft de verwerende partij het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde onderzocht door het vonnis van de strafuitvoeringsrechtbank mede in acht te nemen, dit dateert van 29 oktober 2019 (zie *supra*).

Tot slot toont verzoeker evenmin het actueel belang van zijn grief aan, nu niet blijkt dat hij een strafuitvoeringsmaatregel of faciliteit heeft verkregen.

Het eerste middel is in al haar onderdelen ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, meer bepaald: *“geen onderzoek naar de huidige situatie in Afghanistan - niet aanreiken van een oplossing om veiligheid van verzoeker in Afghanisan te garanderen”*

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“1. Verzoeker dient vast te stellen dat verweerster aan Belgen alle reizen naar Afghanistan volledig afraadt.

Bij het ministerie van Buitenlandse zaken wordt op datum van 1 april 2020 vermeld:

Behalve vuurgevechten tussen het regeringsleger en rebellengroepen, die soms dagenlang duren, vinden er ook geregeld terroristische aanslagen plaats, zelfs in de best beveiligde delen van de hoofdstad. Daarbij vallen soms tientallen tot meer dan honderd dodelijke slachtoffers en een veelvoud gewonden.

In de huidige actuele politieke context zijn er nog heel veel onzekerheden en spanningen in het land zijn continue aanwezig.

[...]

Er zijn geen veilige provincies meer. Sommige reisagentschappen bieden nog steeds reizen aan naar Bamiyan, Herat en de Panjshirvallei. Deze zijn compleet af te raden omwille van het ontvoeringsgevaar en het risico op terroristische aanvallen.

Het grensgebied met Pakistan is extreem gevaarlijk, onder andere door de regelmatige militaire operaties tegen militante groeperingen en tegenreacties. Er zijn verschillende terroristische organisaties actief in dit gebied.

3. Verzoeker die probeert op de hoogte te blijven van de (onveilige) situatie in Afghanistan en die dit terugkoppelt aan zijn persoonlijk ervaren / lijden (zijn broer en vader verloor hij door toedoen van de Taliban) vreest ernstig voor zijn leven omdat verweester zelf vermeldt dat er geen veilige provincies zijn en dat het grensgebied extreem gevaarlijk is door “onder andere” militaire operaties en tegenreacties en omdat terroristische organisaties actief zijn in het gebied.

4. Wanneer verweester dan stelt (terwijl de informatie als hierboven aangegeven komt van de Belgische overheid zelf) dat er evenmin elementen zijn die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld dan is dit in schril contrast met de mededeling op https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/afghanistan :

Het grensgebied met Pakistan is extreem gevaarlijk, onder andere door de regelmatige militaire operaties tegen militante groeperingen en tegenreacties. Er zijn verschillende terroristische organisaties actief in dit gebied.

5. Verzoeker is dan van oordeel dat verweester bijzonder vlot over de bijzonder ernstige en gevaarlijke omstandigheden in het zuiden van Afghanistan voorbij gaat én in het kader van haar beslissing ook geen oplossing aanreikt behoudens dat verzoeker (maar) maar naar Jalalabad moet gaan.

Dit is natuurlijk geen oplossing is aangezien verzoeker aldaar niemand kent én verzoeker (gezien zijn afwezigheid van meer dan negen jaar) zelfs het risico gaat lopen dat hij aanzien zal worden als een “buitenlander” die een grote kans maakt op ontvoering edm.

Verzoeker is dan ook totaal onzorgvuldig om concreet aan te geven waar concludant, om zijn vrees voor het verlies van zijn leven tegen te gaan, in concreto zich zou kunnen gaan vestigen in Afghanistan, zonder het slachtoffer te worden van moord, ernstig geweld, ontvoering,... en met de mogelijkheid om te kunnen (over)leven.

6. *Het tweede middel is ontvankelijk en gegrond.”*

2.2.2. Vooreerst gaat verzoeker eraan voorbij dat dergelijke grief al werd onderzocht ter gelegenheid van de behandeling van de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Het arrest, vermeld onder punt 1.5., stelt het volgende:

“Verzoekers bewering dat hij omwille van zijn rechtmatig verblijf in België gedurende zeven jaar de rechtmatige verwachting mocht hebben dat hij zijn subsidiaire beschermingsstatus zou mogen behouden, temeer daar de commissaris-generaal aan Belgen alle reizen naar Afghanistan volledig afraadt, kan de toepassing van artikel 55/5/1, §2, 1° van de Vreemdelingenwet niet verhinderen. Gelet op de humanitaire inslag van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals dit ook reeds in de bestreden beslissing werd aangehaald, kan redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon die in België internationale bescherming geniet in toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zich gedraagt naar de in België geldende regelgeving. Verzoekers veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen wegens poging tot doodslag toont aan dat verzoeker zich geenszins aan de in België geldende regelgeving heeft gehouden en dat hij, integendeel, een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1 c) van de Vreemdelingenwet heeft begaan. Het loutere feit dat de FOD Buitenlandse Zaken

(en dus geenszins de commissaris-generaal) aan Belgen afraadt om naar Afghanistan te reizen (verzoekschrift, stuk 4) – waarbij dient opgemerkt dat dit reisadvies is bestemd voor reislustige Belgen en geenszins een leidraad vormt voor het onderzoek naar de beoordeling van mogelijke intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus – doet dan ook geen enkele afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.”

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen correct op:

“Waar verzoeker verwijst naar het negatief reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, dient gerepliceerd dat een dussdanig advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op verzoeker aangezien hij de Afghaanse nationaliteit heeft en hij geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat opnieuw niet toegepast wordt op de eigen situatie van verzoeker. In het geval van verzoeker heeft het CGVS bovendien geoordeeld dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;”

Dergelijk reisadvies weegt niet op tegen het gedane onderzoek van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 15 februari 2019.

Verzoeker brengt geen andere nieuwe elementen aan betreffende de situatie in het herkomstland dan een recenter reisadvies.

Verzoeker gaat ervan uit dat er geen veilige provincies zijn in Afghanistan, maar baseert zich slechts op een reisadvies. De volgende concrete argumenten van de commissaris-generaal worden niet weerlegd:

“U werd op 29 januari 2019 gehoord door het CGVS waarbij u de gelegenheid kreeg argumenten aan te brengen tot behoud van uw status. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van de u eerder toegekende subsidiaire beschermingsstatus niet rechtvaardigen.

Immers wanneer u werd gepolst naar de redenen waarom u uw beschermingsstatus in België zou willen behouden stelde u enkel: “Ik heb daar problemen” en meende u dat uw problemen zoals u die eerder had uiteengezet nog steeds zouden gelden. U haalde verder geen enkel nieuw element aan. Wat betreft uw verwijzing naar de problemen met de taliban in Afghanistan en de asielmotieven die u in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, dient echter opgemerkt te worden dat deze motieven reeds in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming als ongeloofwaardig werden bevonden door het CGVS en aldus geen basis konden vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. U tekende bovendien geen beroep aan tegen deze beslissing. Uw huidige verklaring dat u wegens bovenstaande redenen opnieuw te maken zou krijgen met de taliban voegt aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd reeds in het verleden op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde geenszins aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. U haalde verder geen enkel element aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan, noch legde u documenten neer ter staving van uw verklaringen. Uw huidige verklaring dat u wegens bovenstaande redenen opnieuw te maken zou krijgen met de taliban voegt aldus niets toe aan uw dossier. Immers werd reeds in het verleden op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas. Dat u hier nu toch op verder wenst te borduren is dan ook eigenlijk niet ernstig. U toonde geenszins aan waar het CGVS tijdens haar eerdere beoordeling een fout zou hebben gemaakt, noch wist u uw eigen geloofwaardigheid ook nog maar enigszins te herstellen. U haalde verder geen enkel element aan die een terugkeer naar Afghanistan in de weg zou staan, noch legde u documenten neer ter staving van uw verklaringen (Notities van het persoonlijk onderhoud, dd. 29 januari 2019, p. 6-10). Het louter herhalen van een ongeloofwaardig relaas is hoe dan ook onvoldoende en doet geen afbreuk aan het feit dat u veroordeeld bent voor ernstige feiten.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4, § 1 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen. Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van

herkomst kan onttrekken door zich in Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Opstandelingen viseren soms controleposten en konvoien van veiligheidsdiensten op de weg. Als gevolg van dergelijke aanvallen kan het verkeer op de weg soms urenlang geblokkeerd zijn. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018; EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017; en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan asiëlzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bremmbommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Jalalabad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Jalalabad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. (...)”

Met de simpele loutere bewering dat geen oplossing voor Jalalabad wordt aangereikt en dat er gevaarlijke en ernstige omstandigheden voor handen zijn in het zuiden van Afghanistan, weerlegt verzoeker niet de motieven van de beslissing van de commissaris-generaal.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen. Verzoeker toont in zijn tweede middel niet aan dat de verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht niet in acht heeft genomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Ook het tweede middel is ongegrond.

Bovendien merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

2.3. Beide middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend twintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN